

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. január 11. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2016. október 6. napján kihirdetett 12.B.554/2016/26. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlott bűnösségét testi sértés büntette kísérletében (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) állapítja meg.

Ezért 3 (három) év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 3 (három) év közügyektől eltiltásra ítéli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 41.963 (negyvenegyezer-kilencszázhatvanhárom) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék a 2016. szeptember 20. és október 6. napjain megtartott nyilvános tárgyalások alapján meghozott, és utóbbi napon kihirdetett 12.B.554/2016/26. számú ítéletével **vádlott neve** vádlott bűnösségét súlyos testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) állapította meg, ezért a terheltet 1 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, mellékbüntetésként 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába történő beszámításáról, továbbá a lefoglalás megszüntetése és tárgyleletbe helyezés, az iratokhoz csatolás, illetőleg kiadni rendelés útján az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról.

Kötelezte a terheltet az eljárás során felmerült 273.384 Ft bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék fenti ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a minősítés megváltoztatása és a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést. Az ügyészi jogorvoslati kérelmet a Győri Fellebbviteli Főügyészség módosított formában tartotta fenn. A BF.337/2016/1. számú átiratában a megállapított ítéleti tényállást megalapozatlannak, közelebbről felderítetlennek tartotta. A tényállás felderítetlenségét abban látta, hogy az eljáró bíróság nem tisztázta teljeskörűen a vád tárgyává tett cselekmény lehetséges hatókörét, hatóképességét. Az ügyészi álláspont szerint a tényállás ezen megalapozatlansága az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítésének elrendelésével azonban kiküszöbölhető.

A szakértőnek felteendő kérdésekre vonatkozó előterjesztést követően összefoglalóan arra tett indítvány, hogy az ítélet táblája a fellebbezést a Be. 363. § (2) bekezdés b./ pontja alapján tárgyaláson bírálja el, ennek során pedig vegyen fel bizonyítást az elsőfokú ítélet tényállás megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében.

A másodfokú fellebbezési tárgyaláson előadott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője kulcsfontosságú körülményként értékelte, miszerint a vádlott késsel támadt a sértettre, a szúrás erejét az adatok szerint semmilyen egyéb tényező nem befolyásolta, nincs arra vonatkozó bizonyíték, hogy a sértett ellépett vagy háritott volna, így az erőbehatás a maga egészében érvényesülhetett a sértetti testfelszínén. Tény az is, hogy a sérülés nem okozott nyolc napon túli következményeket, a fő kérdés azonban az, hogy miért éppen ott és olyan módon érte el a sérülés a sértettet, ahol az ténylegesen bekövetkezett. Jelen ügyben ugyanis nem egyszerűen egy olyan dinamikus helyzetről van szó, amelyben mind a vádlott mind a sértett erőteljes mozgást végzett, hanem a sértett konkrétan egy, a vádlott irányába mozduló, forgó mozgást kezdett meg, s ennek folyamatában szúrta meg őt a vádlott.

Nem vitatható a szakértői vélemény kiegészítés 5. kérdésre adott válasza alapján, hogy a sértetti forgómozgás befejezését követően a sértetti mellkas első felszínén a vádlott által okozott, okozható sérülés a hasüreg megnyitása révén alkalmas életveszélyes következmények kialakítására, a kérdés csak az, a vádlottnak adott körülmények között tisztában kellett lennie tetteinek ilyen irányú következményeivel is.

E körben figyelemmel kell lenni arra, hogy a vádlottat a szúrása leadásában nem befolyásolta a sértett általa is észlelt mozgása, a szúrást mindenképpen kivitelezte volna, ez a helyzet azonban a terhelt számára sem volt rögzített, magatartása tanúsításakor nem tudhatta pontosan, hol fogja érni a szúrás a sértett testét. Azt azonban az ügyészi álláspont szerint mindenkinek tudnia kell, hogy akibe egy ilyen eszközt az adott erővel és adott helyen beleszúrnak, az akár életveszélyes sérüléseket is szenvedhet.

Összességében a vádlottnak adott helyzetben tisztában kellett lennie azzal, hogy a támadásával a ténylegesen okozottnál lényegesen súlyosabb következményeket idézhet elő.

A fentiekre figyelemmel a Be. 372. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatására tett előterjesztést, indítványozva a vádlott terhére rótt bűncselekménynek a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntetése kísérleteként történő minősítését.

A súlyosabb minősítésnek értelemszerűen jelentősen súlyosabb büntetés alkalmazását kell maga után vonnia, ugyanakkor enyhítő körülményként hangsúlyosan kell figyelemmel lenni a kísérlet távoli jellegére, illetőleg arra a körülményre, hogy a terheltnek legfeljebb az eshetőleges szándéka terjedt ki az életveszélyes következményekre.

Elsősorban a tárgyi jellegű büntetéskiszabási tényezőkre tekintettel enyhítő szakasz alkalmazásának helye nincs, az ügyészség a kiszabott fő-és mellékbüntetés súlyosítását tartotta szükségesnek a tényállás azon kiegészítése mellett, miszerint a vádlotti magatartás a fentiek értelmében alkalmas volt életveszélyes sérülés okozására is.

A másodfokú fellebbviteli tárgyaláson előadott perbeszédében a terhelt védője arra mutatott rá, hogy az elsőfokon lefolytatott, illetőleg a másodfokon kiegészített bizonyítási eljárást követően az eljáró bíróság nehéz helyzetbe került, hiszen kevés megbízható támpont állt rendelkezésére a döntése meghozatalakor. A történetekről a vádlott és a sértett rendkívül szűkszavúan nyilatkozott, a sértett előadása szerint nem kívánta a vádlott megbüntetését, és egyéb hiteltérdemlő bizonyítékok sem segítettek elő az ügy hátterének, a szereplői motivációinak, a vádlott aktuális szándéka terjedelmének körültekintő felderítését. A terhelt ugyan ténybeli beismerő vallomást tett, elismerve

azt, hogy egy alkalommal megszúrta a sértettet, tagadta azonban, hogy szándéka életveszélyes sérülés okozására is kiterjedt volna.

Nem lehet ugyan cáfolni, hogy a szúrás leadását megelőzően a sértett forgómozgásba kezdett, de a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet megállapítani, hogy pontosan milyen szándékkal és tudati tartalommal adta le a szúrását. Kétségtelen, hogy a felek között egy feszültségekkel teli indulati helyzet alakult ki, amely mellett nem lehet megállapítani a mozgásirány háttérében munkáló szándékot, így azt sem lehet rögzíteni, hogy a vádlott aktuális tudata csak a súlyos testi sérülés vagy akár az életveszélyes sérülés lehetőségét is átfogta-e. Nem egyértelmű az sem, hogy a forgó mozgás során annak következtében, illetőleg az által is befolyásoltan milyen jellegű sérülések keletkeztek volna. Utóbbiak miatt nem lehet az elsőfokú bíróság által megállapítottól eltérő tényállást felvenni, erre tekintettel a védelmi indítvány a törvényszék ítéletének helybenhagyására, illetőleg a súlyosítással kapcsolatos ügyészi indítvány elutasítására irányult.

Utolsó szó jogán a terhelt nem kívánt nyilatkozni.

Az ítéletábra a vádhatóság által előterjesztett fellebbezésre, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, valamint a fellebbezési tárgyaláson elhangzottakra figyelemmel a Be. 348. § (1) bekezdés alapján a Veszprémi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírtalta.

Ennek eredményeként a másodfokon eljáró bíróság olyan eljárási szabálysértést nem észlelt, amely akadályát képezte az érdemi másodfokú felülbírálatnak.

A rendelkezésre álló iratok felülvizsgálata alapján megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság alapvetően a büntető perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A tényállást érdemileg túlnyomórészt felderítette, ennek érdekében felhasználta a terhelt nyomozás során tett vallomásait, az erre vonatkozó szabályok szerint eleget tett a tanúkihallgatásokkal összefüggő kötelezettségeinek is. Szakértői bizonyítást folytatott le, ennek keretében szabályszerűen tárgyalás anyagává tette a sértett sérüléseiről készült igazságügyi orvosszakértői vélemény tartalmát és annak kiegészítését, intézkedett az igazságügyi orvosszakértői bizonyítás terén az általa szükségesnek ítélt vonatkozásokban a releváns szakértői nyilatkozatok beszerzése érdekében, eljárása során részletesen meghallgatta az orvosszakértőt. Bizonyítékértékelő tevékenysége körében a törvényszék helytállóan volt figyelemmel a sértett nyomozás során és a bírói szakban megtett vallomásai érdemére, a tanúk - így különösen **A.A.** és **B.B.** objektív tényadatok megállapíthatósága szempontjából döntő jelentőségű - vallomásaiban foglaltakra, a véralkohol értékkel kapcsolatos orvosszakértői vélemény megállapításaira, az Országos Mentőszolgálat által kiadott dokumentáció, illetőleg az orvosi látletelek, vélemények adataira, az igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény megállapításaira, a kamerafelvételek által tanúsított körülményekre és az egyéb okirati jellegű bizonyítékokra.

Mindemellett a másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját a tekintetben, hogy a bizonyítási eljárás eredményeként megállapított ítéleti tényállás a Be 351. § (2) bekezdés b.) pontjába ütközően részben megalapozatlan, közelebbről felderítetlen. Az igazságügyi orvosszakértő a súlyosabb sérülés bekövetkezésének lehetőségét a szakvéleményében, illetőleg a bíróság előtt tett nyilatkozataiban azzal zárta ki, hogy a megállapított erőbehatás mellett csak a mellüregre merőleges irányból következhet be a ténylegesen kialakultnál súlyosabb, életveszélyes jellegű sérülés. Ezzel összefüggésben a tényállás felderítetlensége abban is megmutatkozik, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta teljeskörűen a cselekmény lehetséges hatókörét és hatóképességét, nem derítette fel, hogy részint a sértett hátán, az okozott sérülés közvetlen környezetében, illetőleg annak távolabbi szegmenseiben a felülről lefelé és jobbról balra irányuló, minimálisan kis- közepes erejű szúrás pontosan milyen következményeket idézhet elő, részint pedig nem tisztázta a szúrás hatóképességét a vádlott által is észlelt sértetti forgó mozgás befejeződése esetére, azaz a szembeforduló sértett elleni elkövetés esetén.

Utóbbiakra tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség indítványának helyt adva az elsőfokú ítélet elleni ügyészi fellebbezést a Be. 363. § (2) b./ pontja alkalmazásával nyilvános tárgyaláson bírálta el, amelyen a fentieknek megfelelően bizonyítást vett fel, ennek keretében az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében elrendelte az elsőfokú eljárásban szerzett igazságügyi szakértői vélemény kiegészítését.

A kiegészítő vélemény aggálytalanul igazolta, hogy a kis-közepes határán álló erejű erőbehatásnál valamivel nagyobb erőt közvetítő, a mellkasfalra merőlegesen érkező szúrás alkalmas lett volna a sértett mellüregének megnyitására és eredményezhetett volna ezen túlmenően tüdőszérülést is, utóbbi következmények életveszélyes következményeket idéztek volna elő. A ténylegesen kialakult sérülés alapján megállapítható, hogy az élel és hegygel bíró eszköz által közvetített erőbehatás minimálisan a kis-közepes határán álló erejű volt, adott körülmények között azonban ennél nagyobb erő is érvényesülhetett a terhelti cselekmény során. *A sértett hátán*, az elszenvedett sérüléssel egy síkban felülről lefelé és jobbról balra irányuló, a testfelszínnel 10-15 foknál nem nagyobb szöget bezáró, kis-közepes határán álló erejű szúrás borda vagy csigolyasérülés révén okozhat nyolc napon túl gyógyuló, de nem életveszélyes sérülést, ugyanakkor *a sértett mellkasának első felszínén* az elszenvedett sérüléssel egy síkban a szóban forgó erejű és irányultságú szúrás a hasüreg megnyitása révén alkalmas lehet életveszélyes sérülés létrehozására.

Jóllehet tehát az igazságügyi orvosszakértő a bíróság által feltett 4. és 5. kérdésre adott válaszai során félreértette az adott kérdésfeltevések irányultságát, a szóban forgó tényadatok releváns értelmezési körét, és valójában a ténylegesen leadott szúrás atipikus irányultsága alapján modellezte a bíróság által felvetett esetköröket, nem pedig a testfelszínre merőlegesen érkező szúrás szimulálásával, az a tény ilyen módon is és aggálytalanul megállapítható, miszerint a sértetti forgó mozgás befejezése esetén a hasüreg megnyitása útján a vádlotti cselekvőség alkalmas életveszélyes eredmény kiváltására.

A fentiek szerint az elsőfokú ítélet másodfokú felülbírálati során megállapítható volt, hogy az alapvetően a logikai szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként elsőfokon megállapított tényállás jelentősebb részében összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetések levonása útján az alábbiak tekintetében szorul helyesbítésre és kiegészítésre a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alkalmazásával:

- az ítélet tábla az elsőfokú ítélet tényállásának személyi részét, a terhelt büntettségére vonatkozó adatokat annyiban helyesbíti a büntügyi nyilvántartás adatai alapján, hogy az elsőfokú ítélet 3. oldalának negyedik bekezdésében részletezett büntetőeljárás időközben befejeződött, a Szombathelyi Járásbíróság a terheltet a 2017. május 16. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett, 15.B.161/2017/3. számú határozatával a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző, de a második bekezdés bb./ pontja szerint minősülő szabálysértési értékre bűnsegédként, üzletszerűen elkövetett lopás vétsége miatt összesen 80.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. A bűncselekmény elkövetési ideje: 2013. augusztus 28. - 2013. szeptember 7. napja közötti időszak.
- Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 4. oldalának hetedik bekezdésében foglaltakat annak utolsó mondatában azzal egészíti ki, hogy a vádlott a sértettet - aki a bejárati ajtó előtt, azzal szemben állt és éppen a jobb válla irányába a vádlott felé visszafordult, egy alkalommal, *legalább* a kis-közepes határán álló erővel, felülről lefelé irányuló mozdulattal megszúrta. Ennek megfelelően az elsőfokú ítélet 5. oldalának első bekezdésében, annak második mondatát azzal pontosítja, hogy a vádlott a sérülést

legalább a kis-közepes erőbehatás határán álló erővel hozta létre, a háton a mellüregtől *távolodva*, felülről lefelé irányulva.

- Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 5. oldalának második bekezdésében foglaltakat - mint egyértelműen az ítélet jogi indokolási részébe tartozó, illetőleg helytelen ténybeli következtetést magában foglaló megállapításokat - mellőzi, ehelyett megállapítva azt, hogy az adott körülmények között lezajló eszközös vádlotti támadás alkalmas volt a sértett esetében életveszélyes sérülés okozására, amelynek elmaradása kizárólag a véletlenül mulott.

A fentiek szerinti kiegészítéssel és helyesbítésekkel az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352. § (2) bekezdése szerint a kiegészített és helyesbített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokon eljáró bíróság helyesen vont következtetést **vádlott neve** terhelt bűnösségére, ugyanakkor a másodfokon eljáró bíróság csak részben találta helyénvalónak a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezését, jogi minősítését és az ahhoz fűzött indokolást. Megállapítható, hogy az elsőfokon eljáró törvényszék helytálló szempontrendszer alapján vizsgálta a terhelt büntetőjogi felelőssége feltételeit, az ítélet tábla azonban eltérő következtetésre jutott a vádlott aktuális tudattartalmának alakulását illetően.

A másodfokú bíróság nem osztotta azon elsőbírői konklúziót, miszerint nem állapítható meg, hogy valamilyen külső ok, körülmény - elsősorban a sértetti testhelyzet ismert módon történő időközbeni megváltoztatása - folytán alakult ilyen rendkívül atipikus módon a szúrcsatorna lefutása, az ismert adatokkal és releváns körülményekkel ugyanis alapvetően ellentétes annak az elsőfokú bíróság által tényként történt elfogadása, hogy kizárólag a vádlotti szándék miatt helyezkedett el ilyen módon az adott sérülés. Utóbbi megállapítására semmilyen tényyszerű vagy akár feltételezett alap nincs.

Az elsőfokú bíróság korábbi eseti döntések tartalmára alapított okfejtésével szemben megállapítható, hogy a jelen ügygel érintett személyek vonatkozásában nem egy statikus jellegű alaphelyzet fennálltáról van szó, amelyben a vádlott a támadását semmilyen módon nem észlelő, ezért vele szemben egyáltalán nem is védekező sértettet akadálytalanul, az általa kiválasztott helyen a neki tetsző módon, mozdulattal és erőbehatással szúrhatta meg, hanem ezzel éppen ellenkezőleg azt kell rögzíteni, hogy két, nagyobb mennyiségű alkoholt elfogyasztó, ittas személy közötti dinamikus jellegű mozgási helyzet állt fenn, illetőleg zajlott le. Az irányadó tényállás szerint a sértett a szúrás időpontját közvetlenül megelőzően, illetőleg a szúró mozdulat leadásának folyamatában a bejáratú ajtóval szemben állva éppen a jobb oldala felé irányulóan kezdett a terhelt felé visszafordulni, amikor a vádlott általi szúrás elérte a hátát. A fentiek szerinti, dinamikus mozgásfolyamatokkal leírható helyzetből pedig az is következik, hogy egyrészt nem kizárólag az elkövető akaratán múlt, hogy a sértett testének, közelebbről mellkasának elülső, illetőleg hátsó részén s azon belül konkrétan melyik pontján éri a késszúrás, másrészt pedig túlnyomórészt nem a terhelti szándékon mulott az, hanem az összes körülmény alapján aggálytalanul megállapíthatóan a sértetti forgó mozgás előrehaladásán, hogy a késszúrás milyen szögben hatolt a sértett testébe, és azon belül milyen irányú, lefutású szúrcsatornán jutott el a véghelyzetéig. Mindebből következően tarthatatlan az elsőfokú bíróság arra vont következtetése, hogy a sértetti sérülés adott elhelyezkedése kizárólag a vádlotti szándékon mulott.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítés által is igazoltan a vádlotti támadás alkalmas volt életveszélyes következmények előidézésére, s ez a megállapítás nyilvánvalóan nem pusztán a vádlott által az ismert dinamikus mozgásviszonyok között leadott, atipikus irányultságú és lefutású

szúrcsatornára, illetőleg szúrássra igaz, hanem fokozottan érvényes a testfelszínre merőlegesen behatoló kések támadására is.

Vizsgálva, hogy a terheltnek tisztában kellett-e lennie az eszközös támadása esetleges életveszélyes következményeivel, megállapítható, hogy **vádlott neve** nem kóros elmeállapotú, mi több, a beszámítási képessége semmilyen tekintetben sem korlátozott. Alkoholos eredetű tudatzavarának figyelmen kívül hagyása esetén, alanyi oldalának teljességét feltételezve pedig a tárgyi tényezők vizsgálata alapján úgy tekintendő, hogy a bántalmazó eszköz paramétereire, jellegére, a támadott testtájék természetére, az alkalmazott erőbehatás nagyságára és az elkövetés többi konkrét körülményére figyelemmel a terhelt egyenes testi sértési szándékkal tört a sértett testi épsége ellen, miközben tudata aktuálisan átfogta, hogy cselekvőségének akár életveszélyes következmények beálltában megnyilvánuló következményei is lehetnek, amelyek iránt azonban az ittassága kiváltotta felfokozott indulati állapotában közömbös maradt, cselekményét eshetőleg szándékkal valósította meg. A szúrást eredményező mozgásfolyamat elindításakor észlelte a sértett forgó mozgását, ez a felismerés sem befolyásolta azonban az elhatározását, a szúrást mindenféleképpen kivitelezte, ennek kockázatát, nevezetesen annak lehetőségét, hogy a sértettet adott erővel akár életfontosságú szerveket rejtő testtájékon, akár életveszélyt eredményező módon megszurhatja, értelemszerűen az elkövetőnek kell viselnie. A sértetti mozgásra figyelemmel az a körülmény, hogy a visszafordulás mely fázisában, konkrétan melyik testtájékán szenved el a sértett a vádlotti szúrást, az elkövető számára adott körülmények között kiszámíthatatlan volt, és neki nem azt kellett felismernie, hogy a mellkas elülső vagy hátsó oldaláról könnyebb-e adott esetben sértenie a passzív alany testi épségét, illetőleg az általános élettapasztalat, a köztudomás szerint melyik oldalról érkező támadás okoz nagyobb valószínűséggel kifejezetten súlyos, akár életveszélyes következményeket, hanem azt, hogy az ismert körülmények között végrehajtott eszközös támadása akár a támadott személy életét is közvetlenül veszélyeztetheti. Ezen felismerésnek pedig a vádlott a fentiek szerint birtokában volt.

Figyelemmel arra, hogy az életveszély mint eredmény a vádlotti szúrás folyományaként nem következett be, a bűncselekmény kísérleti szakban maradt. A vádlott cselekvősége befejezett magatartású kísérletet valósított meg, nem rajta múlt az életveszélyes állapot bekövetkezése, illetőleg annak elmaradása, utóbbi kizárólag a terheltten kívül álló körülmények szerencsés kimenetelű összjátékán, alakulásán, azaz gyakorlatilag a véletlenen múlt.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta, és a vádlott bűnösségét (életveszélyt okozó) testi sértés büntette kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálatánál során az ítélet tábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számbavett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, előbbiek sorában azonban feltétlenül értékelendő, hogy a bűnösség beismerését nélkülöző vádlotti ténybeli elismerés nem bír számottevő nyomatékkal, a cselekmény kísérleti szakban rekedésén túlmenően pedig további enyhítő körülmény a kísérlet befejezettsége ellenére a felróható eredményhez képesti jelentősen távoli volta, a terhelti magatartás pusztán nyolc napon belül gyógyuló következményeket idézett elő.

A súlyosító tényezők körében a jelenleg is büntetőeljárás hatálya alatt állás helyett a vádlott esetében az a körülmény tekintendő súlyosító hatásúnak, miszerint a terhére rótt bűncselekményt aktuálisan büntetőeljárás hatálya alatt állva valósította meg.

Az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett az ítélet tábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a törvényszék által az elsőfokú eljárásban alkalmazott szankciórendszer összességében nem szolgálja hatékonyan a speciálprevenció mellett az általános megelőzéssel összefüggő célokat sem, az nem minősíthető arányosnak az elkövető és a cselekmény társadalomra veszélyessége fokával, és nem alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától

való visszatartására sem. A vádlott terhére rótt bűncselekmény jelentősen súlyosabb minősítése mellett az elsőfokú bíróság által kiszabott joghátrány is komolyabb mértékben súlyosításra szorul, erre figyelemmel az ítéletábra a törvényszék által alkalmazott szabadságvesztés tartamát a büntetési célok eléréséhez szükséges mértékig felemelte, s ennek tartamához igazította a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét is.

Egyéb vonatkozásokban az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Be. 381. § (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2018. január 11.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Csák Csilla sk.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 2016. október 6. napján kelt 12.B.554/2016/26. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. január 11.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke